

ronsana

REVISTA D'INFORMACIÓ I FORMACIÓ LOCAL

MAIG 1972

SANTA EULALIA DE RONSANA

Nº 40

Festa sí, festa no

No desfullem cap margaridoia. Els dies tradicionals de Festa Major a Santa Eulàlia, s'apropen. Sembla que tota una tradició s'esfondra, en la ment dels més grans. Els forns de pa que tenien totes les masies, ja no funcionen, però continuem menjant pa, pensen els més joves.

No cal dir que, en les coordenades de temps i espai, la tradicional festa en el seu moment tenia un color i un escalf meravellós: envelat, música, ofici, processó, bona taula i tota la parentela al voltant. Era una diada i una ocasió única... Però avui tot això es troba a més bon preu, i setmanalment, en el centre de la comarca. Aferrissar-se a la tradició, fóra voler ressuscitar un mort antieconòmic i poc atractiu a les noves generacions. Renunciar als valors positius de convivència... fóra tal volta una derrota. Què cal, doncs? La imaginació creativa i actualitzant del jovent hi ha de dir quelcom. Els més grans, sense sacs de gemecs, ser realistes i comprendre el passat com a passat; les institucions i autoritats, recolzar fins i tot econòmicament l'assaig d'uns nous trets de convivència festiva, cultural i comunitària. Els més joves sense dogmatismes destralers, amb senzillesa, imaginació i entrega, llançar-se a una nova recerca.

No val a pagar una festa que uns altres ens munten: cal que tots fem festa.

Encara que hi càpiga, no val un romanticisme de vals o envelat per un dia, cal pensar en tots els dies festius i els serveis que requereixen.

No n'hi ha prou amb ball, pot pensar-se també en altres solucions més de tipus cultural, esportiu, i per què no?, de passa-temps.

Sense esverar-se, caldria l'esforç de tots, la comprensió de tots; el serè i just judici de tots, l'assaig de tots per una nova sortida a la convivència festiva i humana. Una nova versió del que en el seu temps fou vàlid. Una trobada del que avui es pot, es necessita i val.

X Homenatge a la Velleja

Deu anys es compleixen ja des d'aquell primer homenatge que unes persones plenes d'inquietuds i esperit d'agraïment posaren en marxa amb la millor de les intencions: Dedicar una diada per honorar i obsequiar especialment als vells del poble, com ja es feia de temps ençà en altres indrets.

Des de llavors «ha plogut molt», podríem dir, i per l'inexorable llei de la vida, s'han anat renovant les persones objecte d'aquest homenatge.

Contràriament, molt poca renovació hi ha hagut en la comissió organitzadora. A l'hora de la feina, i de la festa, veiem gairebé sempre les mateixes persones, que es cuiden de convidar, d'acompanyar, de parlar, etc., i això també necessita una renovació.

Potser per aquest motiu, la festa s'ha anquilosat un xic, i a l'hora de programar falta imaginació i empena per trencar motllos i actualitzar uns actes que també deuen necessitar-ho, com ho necessita tot en aquests temps de vertiginosa evolució.

Creiem que cal reflexionar sobre aquest fet. És necessari que altres persones, joves si és possible, aportin les seves opinions i idees en aquest aspecte. «Renovarse o morir», diuen els castellans, i aquí sembla que ens decantem pel segon camí.

Ens deia un dels antics organitzadors que, en aquest pas, potser, ell encara haurà d'organitzar-se el propi homenatge. També tindria gràcia...

Aquest any està previst celebrar la festa el proper diumenge dia 2 de juliol. Serà, com sempre, de caire senzill i típic. Ja rebran el corresponent programa totes les famílies dels homenatjats. Esperem i desitgem que resulti ben agradable per tots.

